

Sygn. akt VI GC 1204/15 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: B. K.

przeciwko: I. K.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej I. K. na rzecz powódki B. K. kwotę 192,82 zł (sto dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 106,96 zł (sto sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- 85,86 zł (osiemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) od dnia 12 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

2) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

3) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 69,80 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem stosunkowego rozdzielnia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1204/15/3

UZASADNIENIE

Powódka B. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) B. K. z siedzibą w T. wystąpiła przeciwko I. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Sklep (...) I. K. z siedzibą w G. z pozwem o zapłatę kwoty 599,06 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 209,11 zł od dnia 6 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 389,95 zł od dnia 3 października 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony współpracowały ze sobą w zakresie kupna – sprzedaży towarów. Powódka sprzedała pozwanej towar na łączną kwotę 1 245,51 zł. Powódka wystawiła pozwanej faktury VAT o nr: (...) na kwotę 636,40 zł oraz (...) na kwotę 609,11 zł. Faktury zostały przez pozwaną przyjęte bez zastrzeżeń, jednakże pozwana nie dokonała płatności w wyznaczonych w fakturach terminach. W dniu 12 sierpnia 2014 r. pozwana dokonała jednorazowej wpłaty w wysokości 300 zł na poczet należności z tytułu faktury nr (...). Wobec niewywiązania się przez pozwaną z zapłaty należności, powódka pismami z dnia 10 lutego 2015 r. i 18 lutego 2015 r. wezwała pozwaną do zapłaty, wskutek czego pozwana dokonała dwóch wpłat w łącznej wysokości 445,31 zł tj. w dniu 27 lutego 2015 r.

w wysokości 246,45 zł oraz w dniu 12 marca 2015 r. w wysokości 198,86 zł. Powyższe kwoty zostały zaliczone przez powódkę zgodnie z opisem określonym przez pozwaną.

W dniu 20 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 2602/15/3 Sąd Rejonowy w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana I. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powództwo jest nieuzasadnione, albowiem całość roszczenia została zapłacona przez pozwaną przed dniem wniesienia pozwu. Powódka nie uwzględniła wpłat z dnia 14 kwietnia 2014 r. w wysokości 139,95 zł, z dnia 5 maja 2014 r. w wysokości 250 zł oraz z dnia 11 lipca 2014 r. w wysokości 209,11 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka cofnęła powództwo w zakresie kwoty 406,24 zł, wnosząc o zasądzenie kwoty 192,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 106,96 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 85,86 zł od dnia 12 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Powódka przyznała, iż początkowo błędnie zarachowała dokonane przez pozwaną wpłaty z dnia 14 kwietnia 2014 r. w wysokości 139,95 zł, z dnia 5 maja 2014 r. w wysokości 250 zł oraz z dnia 11 lipca 2014 r. w wysokości 209,11 zł. Po ponownym zarachowaniu wpłat, powódka w pierwszej kolejności zaliczyła wpłaty na poczet zaległych należności ubocznych, w związku z czym z faktury VAT nr (...) do zapłaty pozostała kwota 85,86 zł, a z faktury VAT nr (...) do zapłaty pozostała kwota 106,96 zł.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 25 września 2013 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 636,40 zł brutto płatną do dnia 2 października 2013 r.

Dowód: faktura VAT (k. 13).

W dniu 29 października 2013 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 609,11 zł brutto płatną do dnia 5 listopada 2013 r.

Dowód: faktura VAT (k. 12).

Pozwana na poczet należności z ww. faktur VAT dokonała następujących płatności:

- 198,86 zł w dniu 12 marca 2015 r. – faktura VAT nr (...) (nie objęta pozwem) i

faktura VAT nr (...),

- 246,45 zł w dniu 27 lutego 2015 r. – faktura VAT nr (...),

- 300 zł w dniu 12 sierpnia 2014 r. – faktura VAT nr (...),

- 500 zł w dniu 14 kwietnia 2014 r. – faktury VAT nr (...) (nie objęta pozwem), faktury

VAT nr (...),

- 250 zł w dniu 5 maja 2014 r. – faktura VAT nr (...),

- 209,11 z dnia 11 lipca 2014 r. – faktura VAT nr (...)

Dowód: potwierdzenia wpłat (k. 14-16, 30-32).

Powódka pismami z dnia 10 lutego 2015 r. i 18 lutego 2015 r. wzywała pozwaną do dobrowolnego uregulowania spornej należności.

Dowód: pisma (k. 17, 18-19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez B. K. przeciwko I. K. zasługiwało na uwzględnienie w zakresie zmienionego roszczenia.

Powódka początkowo domagała się zasądzenia kwoty 599,06 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 209,11 zł od dnia 6 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 389,95 zł od dnia 3 października 2013 r. do dnia zapłaty wskazując, że pozwana nie uregulowała należności wynikających z faktur VAT nr (...).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że uregulowała sporną należność w całości.

W toku postępowania powódka cofnęła powództwo w zakresie kwoty 406,24 zł, wnosząc o zasądzenie kwoty 192,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 106,96 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 85,86 zł od dnia 12 marca 2015 r. do dnia zapłaty, dlatego też na mocy art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

Pomiędzy stronami bezspornym było, iż pozostawały w stosunkach gospodarczych. Powódka wskazała, że sprzedawała pozwanej określone towary, a pozwana nie kwestionowała tej okoliczności.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą, kauzalną. Umowa sprzedaży ze swej istoty jest umową o charakterze odpłatnym. Odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena. Konsensualny, odpłatny i wzajemny charakter umowy sprzedaży przesądza o tym, iż samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488 § 1 k.c. rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (wyrok SA w Katowicach z dnia 17 stycznia 1992 r., I ACr 3/92, OSA 1992, z. 7, poz. 61). Podstawowym obowiązkiem sprzedającego jest przeniesienie na kupującego własności rzeczy lub przeniesienie prawa majątkowego stanowiącego przedmiot zbycia, natomiast głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej. Termin zapłaty ceny oraz sposób zapłaty strony ustalają w umowie, a o ile tego nie uczynią, jest on ustalany stosownie do treści art. 455 k.c. Roszczenie o zapłatę ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedającego świadczenia niepieniężnego, chyba że strony oznaczyły w umowie sprzedaży inny termin jej uiszczenia.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że powódka zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. wykazała zasadność dochodzonego roszczenia. W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81).

Powódka w związku ze sprzedażą towaru pozwanej wystawiła na rzecz pozwanej dwie faktury VAT o nr (...). Bezspornym było również, że w dniu 12 sierpnia 2014 r. pozwana dokonała jednorazowej wpłaty w wysokości 300 zł na poczet należności z tytułu faktury nr (...). Kolejno w dniu 27 lutego 2015 r. dokonała płatności w wysokości 246,45 zł oraz w dniu 12 marca 2015 r. dokonała płatności w wysokości 198,86 zł. Powyższe kwoty zostały zaliczone przez powódkę zgodnie z opisem określonym przez pozwaną. Powódka przyznała, iż początkowo błędnie zarachowała dokonane przez pozwaną wpłaty z dnia 14 kwietnia 2014 r. w wysokości 139,95 zł, z dnia 5 maja 2014 r. w wysokości 250 zł i z dnia 11 lipca 2014 r. w wysokości 209,11 zł, a po ponownym zarachowaniu wpłat, powódka w pierwszej

kolejności zaliczyła wpłaty na poczet zaległych należności ubocznych, w związku z czym z faktury VAT nr (...) do zapłaty pozostała kwota 85,86 zł, a z faktury VAT nr (...) do zapłaty pozostała kwota 106,96 zł.

Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne.

W zasadzie o sposobie zarachowania wpłaty na poczet długu decyduje wola dłużnika, wyrażona przy zapłacie w sytuacji, gdy ma kilka długów wobec tego samego wierzyciela. Może on w takiej sytuacji, spełniając świadczenie, wskazać, który z długów przez swoje świadczenia zamierza zaspokoić.

Wola dłużnika zaliczenia spełnionego świadczenia na poczet określonych długów może być określona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 k.c. W szczególności o zamiarze dłużnika może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia. W przypadku spełnienia świadczenia odpowiadającemu wysokości jednemu z dwóch świadczeń głównych można domniemywać – wobec braku innych okoliczności – że zamiarem dłużnika było zaspokojenie tego długu, który wysokością odpowiada spełnionemu świadczeniu (F. Z. (w:) System prawa prywatnego, t. 6, Supplement, s. 46; wyrok SN z dnia 16 lutego 2012 r., IV CSK 233/11, LEX nr 1164749). W taki sposób kształtuje się również orzecznictwo Sądu Najwyższego. Trzeba ponadto podkreślić, że od daty złożenia pozwu roszczenie staje skonkretyzowane jego treścią oraz stanowi oświadczenie o sposobie zarachowania wpłat i nie może być zmieniane poza pewnymi warunkami określonymi przez kodeks cywilny. W sprawie zmieniony sposób zarachowania zastosowany przez powoda został doręczony pozwanej, zatem mogła się co do niego wypowiedzieć.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał, że dochodzone przez powódkę roszczenie jest zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 192,82 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 106,96 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 85,86 zł od dnia 12 marca 2015 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. Wobec częściowego cofnięcia powództwa strona powodowa wygrała postępowanie w części 30 %, co skutkowało stosunkowym rozliczeniem kosztów w takiej właśnie proporcji. Powódka przyznała, że pozwana uregulowała część roszczenia objętego pozwem jeszcze przed wytoczeniem powództwa. Cofnięcie pozwu w takiej sytuacji jest przegraną w tym zakresie.

Tytułem kosztów powódka poniosła 30 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa, 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana tytułem kosztów poniosła 17,00 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa, 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Skoro powód wygrał w zakresie 30%, to powinien ponieść 70% kosztów całości postępowania. Kwota stosunkowo rozliczona z tego tytułu, przypadająca stronie pozwanej stanowi zatem 69,80 złotych, którą Sąd zasądził na jej rzecz od strony powodowej.

SSR Jolanta Brzęk